

אגדת הבית שלנו

יאנוש קורצ'אק, כתבים ט, עמ' 182-183
תרגום: אורי אורלב

ילדים רבים זוכרים את בית העץ הקטן של וויצ'יד עם הארבה מעקמת, שעמד בחצר שלנו.
הבית עמד תחת עץ האגוז – בית קטן מאוד וישן מאוד.

הוא כבר איננו ולא יחזר לעולם.
בית העץ הקטן פרק ונלקח ואיש לא יודע היכן נמצאים עכשו הקרשים שממם נבנה.
שאלו את וויצ'יד:

- האם לא מפחיד אותך שהארבה העקמה תתמוטט, תשבר את הגג ותקבר את כלנו?
- היא לא תתמוטט – הנה וויצ'יד אומר – היא עקמה כבר הרבה זמן.
ובנאי ששמע את השיחה אמר:

- עץ האגוז מסתיר אותה מהרוח, לכן היא עומדת.
עץ האגוז שמר שהרוח לא תמוטט את הארבה הישנה. הסתכלה הארבה העקמה איך צומח הבית הגדול, שבו אתם גרים עכשו – והיתה עצובה. היא ידעה שכאשר הבית החדש יהיה גדול, יבוא יומה.
וכך זה קרה.

הסתימה בנייתו של הבית החדש והתחילו להרס את הבית הקטן בגרזנים, ולפרק את קורתיו במוט ברזל. וכל קרש נאנק ובכה לפני שנפל. – אחר כך קרעו את הפחים מהנג – אחר כך הפילו את הארבה העקמה.

אני זוכר איך שהארובה נרעדה, הרפינה את ראשה ואמרה משהו לעץ האגוז.
אולי נפרדה ממנו, אולי הודתה לו שהסתיר אותה מהרוח.

זמן רב שכבו בחצר הלבנים מהארובה העקמה – בגשם ובשלג. כשפנו את ההריסות זרקו גם את הלבנים הישנות....

כאשר תשרר דממה בחצר ותשאלו את עץ האגוז על הבית הקטן ועל הארבה העקמה.
הוא ישמח בודאי שאתם זוכרים את ידידתו שהלכה לעולמה.

והנה עוד מעט יהיו כאן ילדים שבכלל לא ראו את הבית הקטן של וויצ'יד עם הארבה העקמה.

